

מסורת הש"ס

א) קדושת מה: ספרדית כע:
ב) נעיל ג: א) נעיל ג:
ג) תענית יח: א) נעיל ג: ד:
ד) נמו: ו: ע"ש: ו) נעיל ג:
ה) נעיל ג: ז: ח: נעיל ג:
ו) נעיל ג: ט: נעיל ג:
ז) נעיל ג: י: נעיל ג:
ח) נעיל ג: יא: נעיל ג:
ט) נעיל ג: יב: נעיל ג:
י) נעיל ג: יג: נעיל ג:
יא) נעיל ג: יד: נעיל ג:
יב) נעיל ג: טו: נעיל ג:
יג) נעיל ג: טז: נעיל ג:
יד) נעיל ג: טז: נעיל ג:
טו) נעיל ג: טז: נעיל ג:
טז) נעיל ג: טז: נעיל ג:
טז) נעיל ג: טז: נעיל ג:

תורה אור השלם

1. קינון וקבלו היהודים
עליהם ועל ירועם ועל כל
הנבילים עליהם ולא יעבור
לזהות עשית את שני הנבילים
האלה בקרבם וקוננם בכל
שנה וקשה
אחר שן הנה קלם ראש
החדשים ראשון הוא קלם
לקדש השנה:
2. שמות יב ב
3. ער חדש ימים עד אשר
ירא פסחם והקדוה קלם
לראי יען כי פאקסם את יי
אשר בקרבם ותבדו לפניו
לאמר קדוה זה יראנו
ממצרים:
מבדור יא ב

גילוי הש"ס

נב' הוה עובדא וחש ליה רב.
ער ר"ה ע"מ ע"מ מוס' ד"ה
שעט:

הגהות הגר"ח

א) נב' ידו ליום הכניסה
קמ"ל כ"ל וזיתא סא הנכנס:
ב) שם נכנסה ידו עליו הכניס
הרעם ותשפת הלב: א) תוב'
ד"ה וכו' וכו' רבי יוחנן אית
ליה חומיה כפרק ע"ג:
ג) מבדור הוה ידו לפדושי
שאין מאכר אלא גנבו:
ד) ד"ה עולתו וכו' ולא נחלקו
ז"ה על עולת נדבה של י"ט:

הגהות הגר"א

א) כמסכת (ולא מאחרין)
תלמי:

מוסף רש"י

עשרה בטלנין. שבעלן
ממלאמן יסו מניין מחד
צבית הנכנס שחית ועבדית
כדלמיך שמכסת צרכות (ו:ו)
כיון שאל הקדיש צבית הנכנס
ולא מלא שם עשרה יו"ט (כע"ל
ג: ובניין שם צפ: הובא לעיל
שם) אע"פ שאמר
מקדימין. שקראו קודם זמנא,
ומתריין בהפדר והבעתיה.
דכפיש ועיירות שקראו מגילה
קודם זמנא כדמפרש מגילה
נקראת חגיגה בי"ב בי"ב בי"ב
נע"ו לא פחות וקלן יומא,
שכספיהם מלאו עולות ליום
הכניסה, ומתריין אותן ימים
שקראוהו קודם זמנא כדמפרש
ותענית (תענית יח:). מביאין
שאלים ביו"ט. לפי שיש פה
מלאות ארבע (ביצה ג:). שם
פסן לרוב מאלל הדיעו (ביצה
ג:). ואין סומכין בליהן.
השקמייה אסורה משום שבת,
שכל מה היה סומן וכו' היה
משמטת כעבלי ומנא (ביצה
ו:). אין רוכבין על גבי כהמה
(ביצה ט:). אלא סומן עולותיו
מעבר יו"ט וסומן ביו"ט
(ביצה ו:). אבל לא עולותיו.
אלל לא מניין עולות חלוקן
שכולל ליהלל לחמך רבי (שם)
חוק מקדימין ומסופק שכן
קרבן נבדו חמון קובץ, אלל
עולת יחיד לא יפול לפי שאין

בה אילת הדיעו ומכיו עשה לנס
ולא לגבוה (ביצה שם). וכענין חגיגה ו:).
וכענין עולותיו. כיון דמותר להפילן לא גזרו שזות
לנטל מקדימין מאחרין. כלומר כל ימי הזמן מאחרין
מיום החבירו, אבל אם שלמו ימי הזמן לא. דתנין
האחרון של חג. חוג ממי עזרת ואע"פ דרגל צפני
עמנו הוא כי השלומין לראשון (שם). שיום טובות.
על קרנות ראייה
ותגינה של יו"ט, אחר השבת. שאין קרנין לא
בי"ט ולא בשבת (שם ו:).

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

שמה. של מאלל ומשפת: זומנא.
ז"ד מתוך שהיא חובה זו
זיום על כל יחיד ויחיד קורין אותה
אפילו צמיד דהכל קורין זו
ואיכא פרוסוס נס: שלא זומנא.
כגון כפרים המקדימין ליום
הכניסה אין קורין אותה אלא בעשרה
דבעינן פרוסוס יניכא: ורז

אפי' אכר זין זומנא זין שלא זומנא.
מנהו למור אחר עשרה משום פרוסומי
ניכא. אלל אי לא אשכח עשרה לא
אמר רב אפי' דלא ליקרי שאין אסור
קריאתה צמיד אלל מנהו לקרומה
בעשרה: וחש ליה רב לא דרז
אפי' וחוש זמנא הוא. משמע שיהא
ומן הקצוע להו מימי אנשי כנסת
הגדולה מדלל קאמר מקדימין לערב
שבת להכי קשה ליה והא שבת זמנא
הוא שהרי י"ד הוקצע לפרוס אלל
להכי נקט האי לינא דתשמע מינה
הואיל ומיקנו לכן חכמי ישראל שאחר
כנסת הגדולה להקדים משום דרבה
הרי הוא לנו כיום זמן הקצוע ממלה
לכל דבריו וקף על פי שהוא שלא
זומנא היו חומנ: מתני' אלו
אמר. זומנים של מגילה אמרו
מקדימין אל חל י"ד זמנא: אלל
ומן עזי כהנים והעם. האמור במס'
תענית (דף כח). שהיו משפחות של
ישראל שקצוע להם ימים בכל שנה
להביא עזים למקדש לנורך המערכה
ומציאין קרבן עזים עמיהן אל חל
להיות שצבת מקדימין ליום מחר וכן
תשעה צבז שחל להיות בשבת. והוא
הדון לייז צממו ולעשרה בטבת.
והוא דנקט תשעה צבז משום
הדוכפלו זו לרות והכל מתענין
זו אלל שאר זמנות אמרינן
במסכת ראש השנה (דף יז:).
לזו מתענין לזו אין מתענין:
והגויג. אלל חל יום טוב צצבת
דומין שלמי חגיגה למחר שהרי
אלל תשלומין של צצבה. וכן
הקהל אלל העם שהיה צצבה
לראשונה של שנתה צמוצא יום
טוב (האחרון של חג כדכתיב מקץ
שבע שנים צמועד שנת השמטה
(דברים אל) כדלמרינן במסכת סוטה
(דף מה). שהיה המלך קורט צצורה
ספר משנה תורה וכל עול עינין
לגזול ולהצויה אלל עטפ כדכתיב הקהל
אלל העם האגשים והגשים והטף
ושצבת אי אפטר ומעצירין אותו
למחר. ובגמרא ירושלמי) מפרש דהא
ללא עזדינן ליה צצבת מפני הדימה
כדמנן (ביצה ג: על היו עושין למלך
צצורה) צמוע עזיה ופרטינן חמס
וליעצדה מאתמול ומשני דמיקא ליה
עזרה: ולא מקדימין. טעמא מפרש
להיות מניין בתפלה צבית הנכנס
דלמחר מר צמכסת צרכות (דף ו:).
כיון צצת הקדיש צבית הנכנס
ולא נדר צצבת צינין אסור עד אחד
צצבת: הצבא אופין ש עדיינן ש י"א
יום שימנות המנה יתרינן על ימנו
הלכנא ז"ז פעמים שאנן עושין חמישים
ספרין: שעות לתעדים.
כגון האומר זה גיטך אלל לא צצתי
מכאן עד חדש זה ויהי חמס וצבא
משחשיה ליום כ"ט אין אומרים
עדיין הוא צצוך החדש שהרי
חדשה של צצנה כ"ט יום ומחאה:
אכפי לא מטא זמן חיוציהו. ואלל
יקדימוה לא ילאו ידי חוצתן וכן
עזי כהנים שקצוע להן זמן קצוע
צצורים: בשלמא חגיגה. דקמני
מאתריס אי אילקע צצבת: אפילו
זיום טוב דומן חגיגה הוא. שמומר
להקריב שלמי חגיגה
ואפילו הכי מאחרין עולת ראייה
עד חולו של מועד. והכי משמע
עולת דברייתא חגיגה מאחרין ועוד
יש דבר אחר שהגיע זמנו
מאחרין אותו יום אלל שהוא
זמן חגיגה ואילו זו עולת ראייה
שהיא חובת רגל כדכתיב לא יראו
פני ריקס צצורה צ"ט ע"פ דלמתי
אין מקריבין צ"ט עולה היתולה
לצבא למחר ואפילו היא חובת
הרגל: מציאין שלמים צ"ט. שכן
מאלל ארס צ"ט וכתיב אך אשר
יאלל לכל נפש (שמות ו:). ואין
סומינן עליהן. שהסמיכה צצות
היא דתנן (ביצה דף ו:). אלל הן
משום שצות לא רוכבין על גבי
צצמה ועל אלו שיקריבו צ"ט יסמכו
מאתמול לית להו צצית שמאי
תקף לסמיכה שחיתיה: אלל לא
עולות. אין מציאין קסברי לנס
ולא לגבוה: וצויל אלל אומרים
מציאין שלמים ועולות. ומה
אני מקיים לנס לנס ולא לנכרים:
כל זמן חגיגה. כל הרגל עד
י"ט האחרון ראשי השומה: רב
אשין
אמר חגיגה כל זמן שנאמרה
צו חגיגה מאחרין. אלל צצבת
ואפילו עזרת שאינה אלל יום
אחד תשלומין של לה כל צצבה
ועדיין יש לה זמן ליקרב:
ומדין בעצרה שחל להיות צצורה
צ"ט יום טובות וצ"ט יום טובות
אחרים אין בין עזרת לצצרת
אלל ד"ימים, ואין הלכה כמותו.
רבנן נעט נטיעה בפורים.

הוה עובדא וחש ליה רב
לחא דרב אפי' (א) איתא
כוותיה פרק שני (דף יט:).
כוותיה דרב דהא ר' יוחנן
(ב) איתא כוותיה פרק שני
(דף יט:). דקאמר הקורא
צמגילה הכתובה צין
הכמוצים (ג) (יאל) ומסיק
הא צמיד ג צצבור אלמא
צמגילה צמיד וכן הלכה
דרב ר' יוחנן הלכה כרבי
יוחנן ועוד וי"ש הכא
דקיימו צצד שיטתא ועוד
דרב אפי' תלמיד דרב
הוה (ד) ורבינו יוסף א"ש
ירושלמי פסק דלף צמיד
לרין לרין וכן נמאלל
צצצבות רש"י שהשיב
נראה צצניי דלא שנה
יחיד ולא שנה צבור
אחד צצרך ואחרים
צצמועין וכן נראה
לומר מאלל שהוכחנו
קריאתה צמיד (ה)
אי איתא שאין צה
צצכה [צצמיד] הוה
ליה לפדושי (למנן
כא:). מאי (ו) מצרך
דלמחר צצצבור:
עולת ראייה אפי'
בי"ט מאחרין.
הקשה הר"ר אלחנן
מ"ה דלמרינן פרק
קמא דביצה (דף ג:).
ועס) השוחט עולת
נדבה צ"ט לוקה
ומסיק דלמחר לך
מני צית שמאי היא
וכי וקשה אמאי לא
מני עולת ראייה
דאזי צצותא טפי
דלף עד גצ דאזי
לורך י"ט לוקה
אלינא דצ"ט ואין
לומר דלהכי נקט
עולת נדבה
לאשמעינן
דאפילו הכי צית
הלל זה אינו
דהא צצרק שני
דהתם (דף יט:).
ועס) מוכח
דביצה דלא נחלקו
צ"ה על (ה)
עולה (ו) [שאינה]
של י"ט
דאזי אינה
קריבה צ"ט
ואסן כן
קשה אמאי
נקט עולת
נדבה וי"ל
לדלמי
נקט עולת
נדבה למידק
הא שלמי
נדבה אינו
לוקה כיון
דליכא צבו
לורך אולל
נפש אלל
איסורא מיהא
איכא משום
דכתיב לנס:
ורמך

שמהא אינה נורהגת אלא
בזמנה אמר רב
"מגילה בזמנה קורין אותה
אפי' ביחיד שלא
בזמנה בעשרה רב אפי'
אמר בין בזמנה בין
שלא בזמנה בעשרה"
(ה) הוה עובדא וחש ליה
רב ליהא דרב אפי' ומי
אמר רב הכי והאמר
רב יהודה בריה דרב
שמואל בר שילת
משמיה דרב פורים
שחל להיות בשבת ערב
שבת זמנא ערב שבת
זמנא והא שבת זמנא
הוא אלא לאו הכי קאמר
שלא בזמנא כזמנא
מה זמנא אפי' ביחיד
אף שלא בזמנא אפילו
ביחיד לא לענין מקרא
מגילה בעשרה אלא
מאי ערב שבת זמנא
לאפוקי מדרבי דאמר
"הואיל ונדרחו עיירות
ממקומן וידחו ליום
הכניסה" (ו) הא קמ"ל
דערב שבת זמנא הוא:
"מתני' א"ב אי זו היא
עיר גדולה כל שיש בה
עשרה בטלנין פחות
מכאן הרי זה כפר באלו
אמרו מקדימין ולא
מאחרין אבל זמן עצי
כהנים (ז) ותשעה באב
חגיגה והקהל מאחרין
ולא מקדימין אע"פ"
(פ) שאמרו מקדימין
ואל מאחרין ומתריין
בהספד ובתענית ומתנות
לאביונים (ח) א"ר יהודה
ריאיתי שאין שוכנסיין
לשני ובחמישי אבל
מקום שאין נכנסין לא
בשני ולא בחמישי אין
קורין אותה אלא
בזמנה: גמ' תנא עשרה
בטלנין שבבית
הכנסת: באלו אמרו
מקדימין ולא מאחרין:
מ"ט אמר רבי אבא אמר
שמואל אמר קרא
יולא יעבור ואמר רבי
אבא אמר שמואל "המנין
שאיין מונין ימים
לשנים שנא' "לחדשי
השנה החדשים אתה
מונה לשנים ואי
אתה מונה ימים
לשנים ורבנן" דקיסורי
משום ר' אבא אמרו
'מנין שאין מחשבין
שעות לחדשים שנא'
"עד חדש ימים ימים
אתה מחשב לחדשים
ואי אתה מחשב
שעות לחדשים:
אבל זמן עצי כהנים
ותשעה באב חגיגה
הקהל מאחרין ולא
מקדימין: ותשעה באב
אקדומי פורענות לא
מקדימין חגיגה
והקהל משום דאכתי
לא מטא זמן חיוציהו
תנא חגיגה וכל זמן
חגיגה מאחרין
בשלמא חגיגה דאי
מיקלע בשבתא
מאחרין לה לבתר
שבתא אלא זמן
חגיגה מאי היא
אמר רב אושעיא
הכי קאמר חגיגה
בשבת עולת
ראייה אפילו
בי"ט דומן חגיגה
מאחרין מני ב"ש
היא דתנן (ב) [ב"ש
אומרים] מביאין
שלמים ביו"ט ואין
סומכין עליהן אבל
לא עולות וב"ה
אומרים מביאין
שלמים ועולות
וסומכין עליהן
רבא אמר חגיגה
כל זמן חגיגה
מאחרין מפי לא
דתנן (ג) מי
ישלל חג ביו"ט
הראשון של חג
חוגג והולך את
כל הרגל כולו
ויזום טוב
האחרון של חג
יעבר הרגל
ולא חג אינו
חייב באחריותו
רב אשי אמר
חגיגה וכל זמן
חגיגה מאחרין
ואפי' עצרת
חדד יומא
מאחרין דתנן
מודים שאם
חל עצרת להיות
בשבת שיום
טבוח אחר
השבת אמר
רבי אלעזר
אמר רבי חנינא
רבי נמע נטיעה
בפורים
ורחין

דקיימו צצד שיטתא ועוד
דרב אפי' תלמיד דרב
הוה (ד) ורבינו יוסף א"ש
ירושלמי פסק דלף צמיד
לרין לרין וכן נמאלל
צצצבות רש"י שהשיב
נראה צצניי דלא שנה
יחיד ולא שנה צבור
אחד צצרך ואחרים
צצמועין וכן נראה
לומר מאלל שהוכחנו
קריאתה צמיד (ה)
אי איתא שאין צה
צצכה [צצמיד] הוה
ליה לפדושי (למנן
כא:). מאי (ו) מצרך
דלמחר צצצבור:
עולת ראייה אפי'
בי"ט מאחרין.
הקשה הר"ר אלחנן
מ"ה דלמרינן פרק
קמא דביצה (דף ג:).
ועס) השוחט עולת
נדבה צ"ט לוקה
ומסיק דלמחר לך
מני צית שמאי היא
וכי וקשה אמאי לא
מני עולת ראייה
דאזי צצותא טפי
דלף עד גצ דאזי
לורך י"ט לוקה
אלינא דצ"ט ואין
לומר דלהכי נקט
עולת נדבה
לאשמעינן
דאפילו הכי צית
הלל זה אינו
דהא צצרק שני
דהתם (דף יט:).
ועס) מוכח
דביצה דלא נחלקו
צ"ה על (ה)
עולה (ו) [שאינה]
של י"ט
דאזי אינה
קריבה צ"ט
ואסן כן
קשה אמאי
נקט עולת
נדבה למידק
הא שלמי
נדבה אינו
לוקה כיון
דליכא צבו
לורך אולל
נפש אלל
איסורא מיהא
איכא משום
דכתיב לנס:
ורמך

וסעודת ראש חודש
וספק מילה זמן עצי
כהנים חגיגה ותשעה
באב והקהל, מאחרין
ולא מקדימין. מנין
שאין מניין מילה
לשנים שנאמר
לחדשי השנה,
חדשים אתה מונה
לשנה ולא ימים.
וכן אין מנין
שעות לחדש אלא
ימים, שנאמר
עד חדש ימים.
מאי טעמא,
תשעה באב לא
מקדימין פורענות
הוא, חגיגה והקהל
אכתי לא מטא
זמן חיוציהו. תנא
חגיגה כל זמן
חגיגה מאחרין.
ואקראה רב
הרשעיה הכי, אי
אילקע יום טוב
בשבת דוחין את
חגיגתה שריא
שלמים באחת
בשבת, אבל אי
אילקע בחול, איצ"ט

ה. עין משפט גר מצוה

כה א מיי פ"א מהל' מגילה
הלכה ז סמג עשין ד
טושי"ע א"ח ס"י תלפ' ספ"י יח:
כו ב מיי שם הלכה ז סמג
עס:
כז ג מיי שם פ"ב הלכה יג:
כח ד מיי שם פ"א הלכה ז
במ' ה מיי פ"א מהל' קידוש
החדש הל' ז (ופ"י
מהלכות נדרים טושי"ע ס"י
כט ספ"ק ד ה ו'):
ל א מיי פ"א מהלכות קידוש
החדש הלכה א':
לז ז מיי פ"א מהלכות מענית
הלכה ח סמג עשין ג
טושי"ע א"ח ס"י מק' ספ"ק ג
ופ' מקד' ספ"ק י:
לא ח מיי פ"א מהלכות
חגיגה הלכה ח:
לב ט מיי שם פ"ב הל' ז:
לג י מיי שם פ"א הלכה ח
ט:
לד כ מיי שם הלכה ז [ז]:
לה מ מיי שם הל' ז:

רבינו חננאל

שפחה, שריא סעודת פורים,
לא תהא אלא בזמנה
האמר ר' יודן ר"ז
בבבאר.
אמר רב מגילה
בזמנה, כלומר
בי"ד, קורין אותה
אפילו ביחיד,
שלא בזמנה, כגון
י"א י"ב י"ג שקדימין
ליום הכניסה,
אין קורין אותה
אלא בעשרה,
וקיימא לן
כרב, דהא ר' יוחנן
אמר בפירוש
בפירקין דקמא
הקורא במגילה
הכתובה בין
הכמוצים
לא אמרו אלא
בציבור, לא
מכלל ודכתיב
ליה שקורין
אותה ביחיד,
רב אפי'
אילו בזמנה
בעשרה, הוה
עובדא וחש
לה רב ולא
קראת בזמנה
אלא בעשרה,
כרב אפי'
ואקשינן ומי
אמר רב שלא
בזמנה קורין
אותה בעשרה,
כלומר
הקורין אותה
ביום הכניסה
כגון הפורים
ויצווא בהן,
אין קורין אותה
אלא בעשרה,
והאמרין
שמייה דרב
פורים שחל
להיות בשבת
ערב שבת
זמנא, ערב
שבת זמנא
הוא ופרקינן
הכי קאמר
ערב שבת
שזאת שלא
בזמנא של
קריאת
המגילה קורין
אותה בזמנא,
מה זמנא
אפילו ביחיד
כך שלא
בזמנא אפילו
ביחיד, ודחינן
לא לענין
מקרא
מגילה,
בשעה,
ושלא בזמנה
היא, ואלא
מאי ערב שבת
זמנא, כלומר
שקורין בערב
שבת המגילה
כאילו זמנא
הוא, ולאפוקי
מדרבי דאמר
כל הדוחין
ידחו ליום
הכניסה,
קאמר דערב
שבת זמנא,
ואף על
דב דחש
לה רב לאו
דרב אפי'
קיימא
לן כרב דאמר
אפילו
ביחיד,
תלמוד ארץ
ישראל,
בא בשם
ר' יהודה
כל שאמרו
חכמים ידחה
מקומן
ויקרא ויבליב
בעשרה,
ואנ חמין
רבנן קורין
אפילו
ביחיד,
הילכך קורין
השחא
אפילו
ביחיד
דוחין
קורין
המגילה
בי"ד
ובט"ו
שהוא
זמנא
(אפילו
ביחיד).
ועוד
אמרו רב
חמין
רבנן
קורין
אפילו
ביחיד,
וקיימא
לן
במעשה
רב,
רב צמח
דצ"ל
כתב
בשליח
ציבור
הקורא
את
המגילה
שקורא
בנורך
ספפר
תורה,
ורבנו
אביי
אמר
מנהגא
הדיוטא
קורא
ופושט
באריגת,
אבל
קורא
ונכרך
ספפר
תורה
אלל
חזן
לנא,
(על
הלמדות).
מתני'
איותו
ע"ל
גדולה
כ', תנא
עשרה
בטלנין
בכנסת
פחות
מיכן
הרי
הזי פפ',
ירושלמי
שירה
בטלנין
בכנסת
מלאכתן,
א"ל
אמר
ר' יהודה
נבון
אלל
שנא
צצריכין
[הלמדות].
תנא
כפר
שאין
בד עשרה
קנתין
קלקלותו
נר ועשה
כעיר,
אמרו
מקדימין
ובל',
[פ"ר]
קריאת
מגילה
ותרומת
שקלים,
דכתיב
ולא
יעבור,
אבל
סעודת
פורים

הוה עובדא וחש ליה רב
לחא דרב אפי' (א) איתא
כוותיה פרק שני (דף יט:).
כוותיה דרב דהא ר' יוחנן
(ב) איתא כוותיה פרק שני
(דף יט:). דקאמר הקורא
צמגילה הכתובה צין
הכמוצים (ג) (יאל) ומסיק
הא צמיד ג צצבור אלמא
צמגילה צמיד וכן הלכה
דרב ר' יוחנן הלכה כרבי
יוחנן ועוד וי"ש הכא
דקיימו צצד שיטתא ועוד
דרב אפי' תלמיד דרב
הוה (ד) ורבינו יוסף א"ש
ירושלמי פסק דלף צמיד
לרין לרין וכן נמאלל
צצצבות רש"י שהשיב
נראה צצניי דלא שנה
יחיד ולא שנה צבור
אחד צצרך ואחרים
צצמועין וכן נראה
לומר מאלל שהוכחנו
קריאתה צמיד (ה)
אי איתא שאין צה
צצכה [צצמיד] הוה
ליה לפדושי (למנן
כא:). מאי (ו) מצרך
דלמחר צצצבור:
עולת ראייה אפי'
בי"ט מאחרין.
הקשה הר"ר אלחנן
מ"ה דלמרינן פרק
קמא דביצה (דף ג:).
ועס) השוחט עולת
נדבה צ"ט לוקה
ומסיק דלמחר לך
מני צית שמאי היא
וכי וקשה אמאי לא
מני עולת ראייה
דאזי צצותא טפי
דלף עד גצ דאזי
לורך י"ט לוקה
אלינא דצ"ט ואין
לומר דלהכי נקט
עולת נדבה
לאשמעינן
דאפילו הכי צית
הלל זה אינו
דהא צצרק שני
דהתם (דף יט:).
ועס) מוכח
דביצה דלא נחלקו
צ"ה על (ה)
עולה (ו) [שאינה]
של י"ט
דאזי אינה
קריבה צ"ט
ואסן כן
קשה אמאי
נקט עולת
נדבה למידק
הא שלמי
נדבה אינו
לוקה כיון
דליכא צבו
לורך אולל
נפש אלל
איסורא מיהא
איכא משום
דכתיב לנס:
ורמך

ל) ביזשגלי לפניי איתא
כגון טו שאין אלל
כייפין לממלוט'
וע"ש במפרש
דאזי רבינו
שאלו כייפין
נוחה יוכר
דירק.